

него за да му цѣлуна полата на черното му сетре-реденготъ, но той ме разбралъ види ся и вдигна ржка) „нѣма нужда оглумъ“, защото длъжността ни кара да спомогами на всеѣкиго най-паче като на васъ, които може би вий да сте първитѣ, които сте предприели това колкото благородно толкова и много полезно прѣдприятія даже за самата ни държава, защото нашенския домашенъ *добитѣкъ* и нашето *земледѣлие* ся нуждаятъ отъ коренно подобрение и то колкото по скоро и не само на *скотовѣдството* и на *земледѣлието*, но дори и на *градинарството*, *овощарството*, *лозарството*, *пчеларството*, *копринарството* и др. защото ако ся впуснимъ да си стѣкнимъ и ний като европалитѣ разни фабрики за *шлии*, *бонджуци* и др. такива, а пъкъ това, на което сме вече навикнали да го оставимъ се тамъ, гдѣто сме го сварили, ще е за насъ не простима грѣшка (и стана почна да ся расхожда), та тъй оглумъ, (станахъ и ази, но той ми махна да седна) или бързашъ да си вървишь?

— Не бързамъ, паша ефенди, но да не би на Ваше Ехцеленцъ да ви додѣвамъ съ моето дълго стоения?

— Никакъ не (и доде тъкмо напрѣде ми и продължи), защото вий доста ме зарадвахте съ вашия рискъ и даже не си земамъ и думата назадъ, че щж ви спомогна и то въ всичко, стига да сте постоянни и до толкова търпеливи, до като налучите желаемото ви подобрение и даже и държавата може да ви спомогни, въ този случай тоестъ, ако въ случай и изгубитѣ, защото никакъвъ опитъ безъ жертви не става, но като ся сполучи то, той и милеони пѣтя си го отплаща, за това върни ся у дома и расправи всичко и на ортака си, че ази още утрѣ щж взема мѣрки да разбира болѣста на вашитѣ кози, но имайте прѣдъ видъ и това: вардѣте си добитѣка отъ чуждитѣ, защото може би и тѣ иматъ право, да не би и тѣ да пострадахъ. (И удари звънеца, влѣзи чауша и като ма посочи съ прѣстъ), Колкото пѣтя негова милость дойди при тебъ и поиска да влѣзи при менъ и да съмъ ти поръчалъ да не пускашъ никого задѣлжавамъ тя да ме уведомишь — разбрали ме?

Слушамъ, ефендимъ (то се знай, съ темалята му отговори).

— Станахъ азъ стана и пашата. Е, ще си ходишь ли вече? запитама той.

— Да, паша ефенди, щж си хода и ако ми позволите утре ако не за друго, то поне за болѣстѣта какъ врави, както за